

A méltó élet

Csak dolgozni, szeretni,
gyermekét fölnevelni,
hogy szülőjét ne szidja:
az ember dolga ennyi.

Mit ér az áldozat, ha
gerinced tört alatta?
Kitagadó örökség,
ha mit sem hagyasz magadra!

Csonkhoz fent csonk — csak csonkább.
Élezze ki-ki sorsát
szikrázóbb kínok élén!
A balga mártíromság

a halálnak falaz csak;
s mert minden holnap — aznap,
úgy szolgálod, ha már ma
maradni mersz szabadnak.

Egérút vár csak? Usgyi!
Vakbuzgó vértanusdi,
míg érdemes pogány nincs,
Dugovicsként lebukni!

Pótolhatatlan példány
az ember. Néha fél tán,
de munkáljon, szeressen
magához mérve, méltán.

Csak annyi becsülettel,
amennyit mibennünk lel,
nő fel a gyermekünk is.
S hol hamis pénz is elkel —

ódd, mit a hűség rótt rád!
Nem kiált senki ócskást:
közkinccset adsz tovább, ha
kiálltad ember-próbád!

Képaláírások

[SZENTKÉPEK]

Forró darazsak,
indigó-kék pillék
a mézcsorgató cserfákra jártak
gyerekkoromban,
volt a nyár titokzatos
és mégis érthető;
szentképeivel,

állataival,
gazdátlan csillagaival,
melyek fölgyújtották
az összeszáradt mezőket;
fiatal fenyveserdők
lángoltak egész éjszaka,
sercegték mint a zsír.